

Arrest

nr. 126 528 van 1 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D.MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 juli 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in zijn hoedanigheid van bloedverwant in de opgaande lijn van M.R., zijn dochter

Verzoeker werd verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 26 oktober 2013, de volgende documenten over te leggen: attest van onvermogen in het land van herkomst, bewijzen van financiële steun door de dochter in het verleden, attest niet ten laste van OCMW, drie recente loonfiches, apostille op geboorte akte van dochter.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 19 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.
Dit is de bestreden beslissing:

“Uit de controle van de verblijfplaats blijkt dat de betrokkene niet verblijft op het grondgebied van de gemeente waar betrokkene haar aanvraag heeft ingediend.

Artikel 40 bis stelt: §2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er werden volgende bewijzen voorgelegd:

- verklaring: Ontvangst gelden t.a.v. J. R.(...). Een verklaring op eer kan niet aanvaard worden als bewijs van financiële steun door dochter in het verleden. Er

zijn geen bewijzen die deze verklaring staven. Ook stelt de notaris (die het document ondertekend heeft) zich ten aanzien van de inhoud van dit stuk niet aansprakelijk. Hierdoor kunnen we dit document niet aanvaarden.

- een loonbrief voor de periode van 05.11.2012 — 30.11.2012 van WZC Bilzenhof: Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, op basis van de beschikbare gegevens kan onze dienst niet beoordelen of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, gezien er geen informatie beschikbaar is over de actuele tewerkstellingssituatie / het actuele inkomen van de referentiepersoon. Uit de voorliggende gegevens blijkt dus op onvoldoende wijze dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: regelmatig verblijf in België verstreken.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op.

De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat *in casu* om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. Verzoekende partij heeft dus geen belang bij de huidige vordering.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”* Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15

december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

In de mate dat de verzoekende partij zich wil beroepen op een hogere rechtsnorm en de schending inroept van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad gehouden de bestreden beslissing te toetsen aan deze opgeworpen regel van internationaal recht. Een en ander vloeit voort uit de verplichting die rust op de Belgische Staat om de toepassing van regels die voortkomen uit internationale verdragen waarbij zij partij is, te respecteren. Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ressorteert hieronder.

In het tweede middel volgt een bespreking van artikel 8 EVRM.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Enig middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980, schending van het beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel; Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn; "de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motiefberust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981,1722). Uit de bestreden beslissing in casu blijkt dat de motivering niet correct is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert heeft verzoeker aangetoond dat hij ten laste is van zijn Nederlandse dochter. Dit blijkt onder meer uit de voorgelegde documenten. Een verklaring op eer: het betreft een officieel document dat door de notaris gelegaliseerd werd. dit document toont aan dat verzoeker in de periode voor de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden door zijn dochter onderhouden werd. hij was ten laste van deze laatste. Het louter feit dat dit document de notaris de volden melding maakt "de ondergetekende notaris stelt zich ten aanzien van de inhoud van dit stuk niet aansprakelijk doch beperkt zich tot het voor echt verklaren van de geplaatste handtekening(en)" betekent niet dat de inhoud van de verklaring vals zou zijn. Met betrekking tot het voldoende en regelmatige karakter van de bestaansmiddelen legde verzoeker de volgende documenten voor: Loonbrief van de periode 05/11/201-30/11/2012 van WZC Bilzenhof. Er dient vooreerst gepreciseerd te worden dat verzoeker van het personeel van het gemeentehuis vernam dat hij loonfiche diende binnen te brengen. Verzoeker wist niet dat hij meer dan één loonbrief diende neer te leggen. Hij ging ervan uit dat de dienst vreemdelingenzaken op basis van één loonbrief in staat zou zijn om na te ganse tewerkstelling en inkomen van de referentiepersoon na te gaan. Hoewel ze over voldoende middelen beschikken om na te kunnen gaan of ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt, beperkt de verwerende partij tot het beoordelen van de neergelegde loonbrief. De verwerende partij weigerde de werkelijke financiële situatie van de referentiepersoon bijvoorbeeld via RSZ na te gaan. Hoewel ze over de mogelijkheid daartoe beschikt, weigerde de verwerende partij verzoeker te contacteren om bijkomende inlichtingen te vragen omtrent de kwestieuze tewerkstelling. Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is. Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt. Uit al het voorgaande blijkt tevens dat de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980, de beginselen van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt.”

3.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker kan vooreerst niet gevolgd worden in zijn betoog dat de voorgelegde verklaring op eer een officieel document betreft.

Het document is een loutere verklaring die niet is bewezen, en waarbij de notaris heeft geoordeeld dat de geplaatste handtekening echt is. De notaris heeft geen uitspraak gedaan over de inhoud van het document, enkel over de geplaatste handtekening.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat de overwegingen van de gemachtigde onterecht zijn, waar deze stelt dat de voorgelegde verklaring op eer niet kan worden aanvaard, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Dergelijke verklaring kan niet op haar feitelijke en waarachtigheid worden getoetst en er liggen *in casu* geen bewijzen voor die de verklaring kunnen staven. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij gebrek aan een reglementaire bepaling orent verklaringen op eer van derden in deze oordeelt dat de neergelegde verklaringen op eer van derden niet kunnen aanvaard worden als bewijs omdat ze niet op hun feitelijke en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Verder dient er te worden opgemerkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat één loonfiche uit 2012 niet afdoende is om te kunnen beoordelen of de referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit de aanvraag van 26 juli 2013 blijkt duidelijk dat verzoeker onder meer werd verzocht om "3 recente loonfiches" over te maken.

Verzoeker betwist niet dat hij maar één loonfiche heeft voorgelegd en dat die loonfiche dan ook nog eens dateert van 2012. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft besloten dat uit de voorliggende gegevens niet op voldoende wijze blijkt dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in het betoog dat de gemachtigde hem bijkomende inlichtingen had moeten vragen. Het komt aan verzoeker zelf toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot verblijf. Verzoeker kan niet dienstig betwisten dat hij de mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante informatie op nuttige wijze naar voor te brengen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat de verzoekende partij mondeling dient te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale

toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

Het eerste middel is ongegrond

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“TWEEDE MIDDEL : Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt: (...). Verzoeker in casu vormt een gezin met een EU-onderdaan. De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoeker vermits ze verzoeker beveelt het grondgebied te verlaten. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en zijn Nederlandse dochter. Verzoeker zal zich genoodzaakt voelen om terug naar zijn land van herkomst te keren zonder zijn dochter, dewelke niet gedwongen kan worden om haar eigen land te verlaten. Deze scheiding zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen. De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid. Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn. Verzoeker is nog nooit in aanraking gekomen met de Belgische ordediensten. Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State: (...). (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Etr., 1994, 27). In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende. (...). Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip *'privéleven'* een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'* toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Verzoeker faalt ter zake in de op hem rustende bewijslast, omdat hij slechts refereert aan de afstammingsband met zijn dochter, wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Immers, er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Uit het attest van samenstelling van gezin, dat in het administratief dossier is opgenomen, waarbij M. R.(...), referentiepersoon, als gezinshoofd werd aangeduid, blijkt zelfs dat verzoekende partij niet op hetzelfde adres woont.

De Raad laat gelden dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan. Er ligt geen enkele indicatie voor die een beschermenswaardige gezinsband

kan aantonen. *In casu* toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

In casu wordt door de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC